

ledes — jeg kan naturligvis ikke bevise det, men mon det ikke ogsaa staa saaledes for store Dele af Befolkningen —, at den Svingning, Regeringen faktisk har gjort overfor Forsvarsbevillingerne og Forsvarslovene, er fremkaldt af de socialdemokratiske Blade og særlig de jydsk socialdemokratiske Blade, som ikke, saa vidt jeg har læst dem, vare videre fornøjede med Regeringens hele Stilling. Jeg tør ikke paastaa, at det er saaledes, men jeg skulde tage meget fejl, om det ikke i væsentlig Grad har bidraget til, at Regeringen indtager et ganske andet Standpunkt end det, den indtog ved første Behandling af Finansloven. Og naar saa for øvrigt det ærede Medlem til sidst omtalte det ret vanskelige Forhold mellem de allierede og sagde, at det kunde man lade dem om, saa staa hans Ord her i Tinget ikke ganske i Harmoni med de kraftige Ord, han forleden Dag i Aarhus brugte overfor Ministeriet i Retning af, at man vilde have en ganske anden Sikkerhed. Der krævede han vidnefast, at Ministeriet vilde gøre det, det nu sagde, om Kamp med Landstinget o. s. v., det var ikke saadan at stole paa de Herrers Ord, nej, det skulde være vidnefast. Men her i Landstinget er det ærede Medlems Tone overfor Regeringen bedre, end den var ved den Lejlighed.

Konseilspræsidenten (Zahle): Den ærede sidste Taler havde ikke noget bestemt at støtte den Opfattelse paa, at det var de jydsk socialdemokratiske Blade, som havde fremkaldt en Svingning i Ministeriets Politik med Hensyn til Militærlovene. Det er ikke saa underligt, at han ikke har det; det er nemlig gaaet ganske simpelt til med den Sag saaledes, at Ministeriet har erklæret, at det loyalt vilde gennemføre de vedtagne Militærlove. Og det gør dette Ministerium ogsaa. Men saa kommer den ærede Folketingsmand fra Æbeltoft (N. Neergaard) under Forhandlingen i Folketinget og rejser dette Spørgsmaal: Hvad vil dette Ministerium gøre i en ny Situation — som det ærede Medlem gjorde os den Ære at udtænke sig —, nemlig den, at dette Ministerium stod med et Flertal bag sig i Folketinget? I denne nye politiske Situation arbejde vi selvfølgelig paa det Program, som er vort Militærprogram, det vil sige, at vi da vilde rejse vort Program paa dette som paa andre Omraader. Her er ingen Svingning, det er en ganske naturlig Udvikling.

Rottbøll: Ja, Svingningen fremkommer derved, at ved første Behandling sagde Finansministeren de berømte Ord om, at Lov er Lov, og saa tilføjede han Ordet „nu“, altsaa, at „nu“ er Tiden ikke til at forandre disse Love. Det opfattedes saaledes af alle, at Ministeriet ikke vilde forandre ved Lovene, men gennemføre dem loyalt. Ved tredje Behandling af Finansloven — jeg erindrer ikke Ordene nøjagtigt, det staa i Rigsdagstidenden — sagde Finansministeren, at man ikke vilde forandre Lovene, han sagde, at nu var Tiden ikke dertil, men det „nu“ staa i Citationstegn, det „nu“ mener han at have sagt ved første Behandling, at „nu“ er Tiden ikke, altsaa, den kunde komme senere. Saaledes var imidlertid den almindelige Opfattelse af disse Ord ikke hele Landet over, kan jeg gerne sige, og der havde den Gang været god Tid for Regeringen til at sige, hvad den egentlig mente. Man maatte nemlig faa det Indtryk baade af Forhandlingerne i Folketinget og af andet, at Opfattelsen var den, at ved første Behandling sagde Regeringen, at Forsvarslovene skulde gennemføres loyalt, og saa nyttter det ikke, at man ved tredje Behandling kommer og siger, at Meningen var, at det var Tidspunktet, der ikke var inde til at forandre dem.

Konseilspræsidenten (Zahle): Naar det ærede Medlem meget rigtigt selv sagde, at da Finansministeren udtalte sig i Fjor, sagde han „nu“, har det ærede Medlem ikke nogen Grund til at opfatte det som „aldrig“. Men maa jeg da vende det om: Hvis Højre, hvis de Partier, som ere Flertal her i Landstinget, fik Flertal i Folketinget for den Opfattelse, som mener, at Københavns Landbefæstnings Gennemførelse er af ganske overordentlig Betydning for Danmarks Eksistens, vilde de saa ikke gaa til at ændre Forsvarslovene, saaledes at Københavns Landbefæstning blev gennemført ikke i 1922, men lige saa snart det paa nogen Maade kunde ske? Det vilde Højre aldeles utvivlsomt gøre.

Rottbøll: Det vilde det rimeligvis, men saa vilde det sige det straks ved Finanslovens første Behandling.

Konseilspræsidenten (Zahle): Vi sagde ogsaa straks ved Finanslovens første Behandling, hvad vi vilde gøre, nemlig, at vi i den nuværende Situation vilde respektere disse Love, men der blev tillige sagt